

Ο Ατομικισμός και η οργάνωση | Luigi Fabbri

“[...] Εμείς μπορούμε να εξεγερθούμε ενάντια σε μια κακή οργάνωση της κοινωνίας, όχι στην κοινωνία καθ’ εαυτήν όπως με έπαρση δηλώνουν ότι επιθυμούν πολλοί ατομικιστές. Η κοινωνία δεν είναι ένας μύθος, δεν είναι μια ιδέα, δεν είναι ένα προκαθορισμένο όργανο φτιαγμένο από κάποιον και το οποίο κατά συνέπεια θα ήταν δυνατόν να μην αναγνωρίσουμε και να προσπαθήσουμε να καταστρέψουμε. Δεν είναι όμως ούτε, όπως μας κατηγορούν ότι πιστεύουμε οι στιρνερικοί, κάτι το διαχωρισμένο, ανώτερο από τα άτομα, και στο οποίο πρέπει να θυσιάσεις το εγώ σου όπως μπροστά σε ένα φετίχ. Η κοινωνία είναι απλώς ένα γεγονός, του οποίου εμείς είμαστε οι φυσικοί πρωταγωνιστές και η οποία υπάρχει όσο υπάρχουμε εμείς που αποτελούμε μέρος της. Η κοινωνία είναι το σύνολο των ζωντανών ατόμων και κάθε άτομο είναι με τη σειρά του ό,τι το έχουν διαμορφώσει οι εξωτερικές, χωρίς να αποκλείονται οι κοινωνικές, επιρροές. Αυτό είναι ένα φυσικό γεγονός συνδεδεμένο με τη ζωή του κόσμου. Το να εξεγερθείς ενάντια σε αυτό το γεγονός θα σήμαινε εξέγερση ενάντια στη ζωή, θάνατο δηλαδή. Κάθε άτομο υπάρχει ως υλικός, ηθικός, διανοητικός καρπός της ένωσης άλλων ατόμων και δεν μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει, δεν μπορεί να είναι ελεύθερο, δεν μπορεί να αναπτυχθεί φυσιολογικά παρά υπό την προϋπόθεση ότι ζει μέσα στην κοινωνία.

Η μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση του ατομικού εγώ, η μεγαλύτερη υλική και πνευματική ευημερία, η μεγαλύτερη ελευθερία, είναι εφικτά μόνο όταν ο άνθρωπος συνδέεται με τον άλλο άνθρωπο με τη συμφωνία της αλληλοβοήθειας. Ένας άνθρωπος σε συμφωνία με την κοινωνία είναι πάντα πιο ελεύθερος από τον άνθρωπο που μάχεται την κοινωνία. Και οι αναρχικοί σοσιαλιστές πολεμούν την υπάρχουσα κοινωνική οργάνωση ακριβώς όμως επειδή εμποδίζει την ύπαρξη μιας κοινωνίας σχετικά ωφέλιμης προς όλα τα άτομα κι επειδή βασιζέται ολόκληρη την κοινωνία στον πιο σκληρό και άγριο αγώνα, την εκμετάλλευση και την αυταρχική βία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο.

Η οργάνωση που υποστηρίζουν οι αναρχικοί-σοσιαλιστές δεν είναι βέβαια εκείνη η αυταρχική που γνωρίσαμε από την καθολική εκκλησία έως την μαρξιστική εκκλησία, αλλά αντιθέτως η ελευθεριακή, εθελοντική οργάνωση, των πολλών ατομικών μονάδων, οι οποίες μπροστά σε ένα κοινό σκοπό συνεταιρίζονται χρησιμοποιώντας μια ή περισσότερες μεθόδους που θεωρούν κατάλληλες και είναι ελεύθερα αποδεκτές από τον καθένα. Φυσικά, δεν είναι δυνατή μια τέτοια οργάνωση, αν τα άτομα που τη συνθέτουν δεν είναι εξοικειωμένα με την ελευθερία και δεν έχουν απαλλαγεί από τις αυταρχικές προκαταλήψεις .

Από την άλλη πλευρά, είναι απαραίτητο να οργανωθούμε, για να προσπαθήσουμε να εξασκηθούμε στο να ζούμε συνεταιρισμένοι ελεύθερα. Η άρνηση βέβαια της οργάνωσης απλά και μόνο επειδή αν οργανωθούμε μπορεί να πέσουμε σε λάθη (και θα πέσουμε σίγουρα, τουλάχιστον στην αρχή) ισοδυναμεί με το να υποστηρίζεις ότι το περπάτημα είναι βλαβερό κι έχει πάντα σαν αποτέλεσμα να σπάμε το κεφάλι μας, απλά επειδή ο άνθρωπος όταν αρχίζει από μικρός να περπατάει πολύ συχνά πέφτει κι όχι σπάνια χτυπάει.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Luigi Fabbri Η εργατική οργάνωση και η αναρχία , Ρώμη 1906 (Μετάφραση Ν.Χριστόπουλος)

Αδέσποτος